Ч. 183 Четвер 15 (27) серпня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд-Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

На чім стоїть справа кретийска.

Справа кретийска на разі перестала бути грізною, але увійшла в таку фазу свого розвою, в якій була більше менше Всхідна Румелія перед тим, заким єї прилучено до Болгариї. По всій імовірности стане Крета майже независимою від Туреччини і дістане досить широку автономію.

В тій справі ось як доносить віденьский орґан міністерства справ заграничних: Послідні вісти з Константинополя — каже Fremdenblatt — дають право сподівати ся, що справа кретийска буде мирно залагоджена. Кретийці зложили свою судьбу з повним довірєм в руки держав а Порта завізвала також посередництва держав. Підставою акциї угодової має бути проєкт, виготовлений конференцією амбасадорів і принятий всіма державами. Около виготовленя того проєкту поклав дійстні заслуги також австро-угорский амбасадор в Константинополи. Проєкт той обнимає іменно постанови що-до іменованя християньского ґенерал-ґубернатора на пять літ, за потвердженєм єго державами; дальше реорґанізацию жандармериї, а також концесиї натури фінансової, стоячі в звязи зі звістними жаданями Кретийців. Більше потїшаючим, як завозванє Портою посередництва Европи, єсть той факт, що при тім **посередництві знайшли ся всї держави в згоді**, і що дійстно єсть знову европейский концерт, о чім послїдними часами денеде сумнївали ся. Тому однодушному діланю держав удасть ся мабуть незадовго позискати собі воюючі сторони для проєктованого нового управильненя державно-правних відносин на Креті. Як найскорше о скілько можна вирівнанє ріжниць лежить так само в інтересі Крети, як і в інтересі Туреччини; обі сторони не будуть мабуть глухі на прихильні ради держав і уявлять собі ясно, що відкиненє їх, мусїлоби довести до безконечної проволоки невиносимих відносин на Креті.

Що-до самої проґрами, реформ на Креті на котру вже держави згодили ся і котру предложено вже султанови, то доносять, що єї уложено на основі жадань християн на Креті уложених в меморияли, предложенім Порті, і увзглядно при тім також і меморіял магометан. Меморіял християн обнимає слідуючі точки:

Ґенерал-ґубернатор острова мусить бути християнином і за згодою держав іменований султаном на пять літ. Він має зі взгляду на ухвалені кретийским соймом закони право спротиви. Коли ґен.-ґубернатор до двох місяців по ухваленю якогось закона не відмовить свого призволеня, то закон такий треба уважати правосильним. Ґен.-ґубернатор має право іменувати і усувати всїх невибираних публичних функционерів і людий, служачих в жандармериї. Лиш єго помічника іменує султан. Половина чистого річного доходу з мита побираного на острові припадає султанови, а той дохід установлює ся на основі дат з послідних пятьох літ. Прочі доходи острова зі всїх посередних і безпосередних податків мають бути ужиті на потреби місцевого правительства, котре має стягати податки і оплачувати кошти тої служби. До місцевого правительства належать отже мито, почта і телеґрафи. Удержанє публичної безпечности, виконанє вироків судових і поліцийних розпоряджень мають належати до місцевої жандармериї, котрій будуть додані на разі европейскі офіцири (від капітана аж до полковника). Для виобразованя місцевих офіцирів буде заведена войскова школа. Скоро жандармерия буде зорґанізована, то реґулярне войско буде зменшене і розміщене лиш в укріплених місцевостях на побережу, де на приказ і під одвічальностию ґен.-ґубернатора може бути ужите також до поліцийної служби. Всїх Бенґаців (робітників з Тріполіса осївших на Креті), що брали участь в послїдних різнях, як і тих, що не мають недвижимого майна бодай суму 10.000 пястрів, треба видалити з острова а на будуче заказати Бенґацїм взагалї осїдати на острові.

Письмо з Солотвинщини

(Дороги в Солотвинщинї. — Спілка нафтова і темнота народу і лихварі. — Недбалість інтеліґенциї).

Не давно читав я, що десь, о скілько соб пригадую, в Африцї (в Абесинії — *Ред.)* заведено телеґрафи, а щоб забобонні Африканцї тому не спротивлялись і стовпів та дротів не нищили, то власть казала оголосити, що поставленє телеґрафів наказано від Бога.

Коби-то такий наказ прийшов від Бога і до наших зарядів громадских від доріг, щоб всї дороги в Солотвинщинї понаправляти! Бо треба знати, що наші дороги не лїпші мабуть

---

56)

Діти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлія Верна.

(Дальше).

XX.

Зеленд.

Вимовленє назвища Бін Джуйса стрясло всїми, як удар грому. Ертон нагле випрямив ся, вхопив рукою за револьвер і вистрілив. Ґленарван упав пострілений кулею. На дворі дало ся чути кілька вистрілів.

Джон Менґлїс і оба моряки охоловши з зачудованя, хотїли кинути ся на Бін Джуйса, але очайдушний злочинець вже утік і получив ся з своєю шайкою, що чатувала на краю ґумового лїса.

Шатро не захороняло достаточно від куль. Треба було ховати ся. Ґленарван легко ранений піднїс ся.

— До воза! — крикнув Джон Менґлїс, відвів леді Єлену і міс Ґрант і скоро заслонив їх густими стїнками воза.

Аж тоді майор, Паґанель, Джон, оба моряки вхопивши за рушниці готові були дати відпір опришкам. Ґленарван і Роберт полишили ся при женщинах, а Ольбінет прилучив ся до оборонців.

Всьо то стало ся з скоростию блискавки. Джон Менґлїс пильнував краю лїса. Шайка перестала зараз стріляти, скоро лише прибіг до неї єї начальник. Настала глубока тишина. Хмарки білого диму уносили ся ще поміж галузєм ґумових дерев, високі корчі ґастрольобіюм стояли непорушно; всї признаки нападу зникли відразу.

Майор і Джон Менґлїс посунули ся наперед аж до великих дерев, але найшли лиш пусте місце; на земли видко було богато слїдів від чобіт і дим тлїючих набоїв, що лише випали з рушниць. Майор як оглядний чоловік пригасив їх ногою, бо досить було й наймеьшої іскри, щоби в тім лїсї сухих дерев вибух страшний і небезпечний пожар.

— Опришки утїкли — говорив майор — і то як раз сильно мене непокоїть. Я волів би глядїти їм в очи. Лїпший тигр на отвертім поли, як гадина в траві. Переглянуймо ті корчі довкола воза.

Майор і Джон перешукали цїлий простір від краю лїса аж до берегів ріки Снови, але не стрітили нїчого підозріного. Шайка Бін Джуйса пропала як камінь у воду. То було так дивне, що подорожні аж налякали ся і порішили ще більше держати ся на осторожности. Віз, як укріплене місце став осередком таборища, а на варті стояло все двох людий, що зміняли ся кождої години.

Першим старанєм леді Єлени було перевязати рану льорда Ґленарвана. Майор оглянувши рамя скалїченого, пересьвідчив ся, що куля перейшла поверха і не нарушила кости. З рани плило досить крови, але Ґленарван успокоїв своїх приятелів, показуючи їм, що може свобідно порушати пальцями і цїлою рукою, а по перевязаню рани, просив щоби більше ним не займали ся.

Крім Вільсона і Мільреді'ого, що стояли на варті, всї подорожні зібрали ся довкола воза на нараду. Прошено майора, аби їм цїлу річ пояснив.

Заки приступив до оповіданя сказав Мек-Небс насамперед женщинам то, о чім они не знали, т. є. о утечи злочинців з Перс, о їх нападі на зелїзницю та о Бін Джуйсі, їх провіднику, і о нагороді визначеній за єго голову.

Але яким способом пізнав майор того Бін Джуйса в Ертоні? На то були всї дуже цїкаві

Зараз від першої стрічи якось не довіряв майор Ертонови. Кілька на око дрібних річий, як дивна і незрозуміла смерть коний і волів в дорозї, то що оминав міста і села та той погляд який кинули собі коваль з Віммера і він, в кінци якась нещирість в поведеню Ертона — всьо то обудило в майорі підозріне.

Однако не міг ще на певно виступити з обжалованєм, аж по тім, що стало ся минувшої ночи.

Коли побачив в лїсї ті підозріні тїни, почовгав ся о якої пів милї від табору і там побачив трех людий, що глядали на земли слїдів. Від фосфоричного сьвітла грибів було досить ясно, щоби розпізнати слїди і людий. Між ними пізнав Мек-Небс коваля з Блек-Поен. „То они!“ відозвав ся один. „Так — відповів другий — ось значена підкова То так від самої Віммери. Всї коні поздихали Отруя під рукою. Можнаби нею позбавити коний всю кінноту цїлого сьвіта. Яка то знаменита і пожиточна ростина тото ґастрольобіюм!“

від африканьских. Як їдете через Кривець, Бужівку та й инші села підгіря Солотвиньского, то мусите не раз з воза вставати, бо коли не будете держати за драбини, то мусите мамочку землечку зубами поцілувати, а на знак того стануть колеса в гору ногами. Мусите також і на мостах дуже уважати, бо много таких, що і зараз мож булоби завалити, і то без жадного напруженя. Та не один скаже, що то не може бути, прецї і тут дорогу камінем підсипають. Хто би не вірив най буде ласкав при случайности переконати ся. Що і тут дорогу шутрують, то не улягає квестиї, але як шутрують? Вивозять з зарінку (на котрім є і дрібний пісок, лиш требаб нагребсти) дуже велике камінє, таке, як доброго року хлїб за 30 кр., досить таке камінє, що фірман сам з землї міг на віз висадити. На дорозї скидають то в купи, а відтак тоє на 2 або 3 кавалки розлупують, а деякі і так лишають і тим дорогу справляють.

Дивно, що навіть в самій Солотвинї мало що лїпша дорога, як по селах. А вжеж місто моглоби мати лїпшу дорогу. Тай є з чого — беруть митове, а під час ярмарку, навіть і від тих, що на ярмарок і не їдуть, тілько переїздять місто — я сам жалував ся, що мусїв жидам митове заплатити, не їдучи на торг, але жалоба моя ніякого успіху не віднесла. — Доки в Солотвинї бирмістром був др. Фаєрштайн, то не платив нїхто нїкому за дурно — шкода велика сего чоловіка. Втративши взорового начальника громади Дра Фаєрштайна, маємо натомість надію, що загальні відносини поправлять ся тим борше, що Солотвинщина дістала тепер начальника суду, чоловіка чесного і дуже справедливо. А може бути, що підгіре ще і збогатїє з часом, бо треба знати, що спілка нафтова, котра має свої копальнї в Горлицях, закупила много ґрунтів в околици Солотвини, щоб добувати нафту чи віск. Коби лиш нарід наш не був так темний і легковірний, а то підгірскі лихварі ошукують его на всякі способи.

В наших горах нарід дуже бідний. Своя інтелїґенция про долю селянина не дбає, а се як раз вода на млин лихварский. Наші провідники замість поучувати і перестерігати простолюдина, котрий є підвалиною і їх бутя, то они заводять сварку на фонетиці, та спорять хто старший, чи Романчук, чи Барвіньский, чи Марков і т. и.

Ой сумно в наших горах, тай не знати, чи діждемось лїпшої будучности.

Данило Пулькатий.

Перегляд полїтичний.

У Відни лагодять ся вже на приняте царя з великим поспіхом, бо він вже в дорозї. Приняте царскої пари — як доносять віденьскі ґазети — буде мати чисто войсковий характер і буде того рода, якого ще Віденьнe видав. На цїлім просторі від північного двірця зелїзницї аж до цісарскої палати буде по обох боках улиць розставлена цїла армія і в тїй цїли виступить 38 баталїонів піхоти, 33 шкадрон кінноти і 18 батерий артилериї. Публика буде могла стояти лиш на тротоарах.

Ходить чутка, що Рада державна буде скликана на осїнну сесию аж в жовтни і буде радити до кінця грудня або аж до перших днїв січня, а розписанє нових виборів наступить аж в марті.

Мимо того, що і Туреччина і держави европейскі годять ся вже на заведенє реформ на Креті, не перестають християни вести там дальшої борби против Турків і як видко розпоряджають вже навіть досить значними силами. Число ворохобників на західній сторонї острова виносить 9000 пішого войска, 400 кінноти і 6 пушок. У всхідній сторонї єсть доси всего лиш 2000 ворохобників.

Новинки.

Львів дня 26 серпня 1896.

— **Іменованя.** Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала суплєнтами в школах середних: Фр. Вальчака і Мих. Рибачка в ґімназиї в Бохни, Тад. Пельчарского в ґімназиї в Бродах, Тад. Дропьовского в ґімназиї в Яслї, дра Стан. Толочка, Едварда Левка, Андр. Колодія, Волод. Васунґа і Іґн. Корциля в ґімназиї св. Анни в Кракові; дра Ів. Розвадовского і Ів. Пачовского в ґімназиї св. Яцка в Кракові; Кар. Бобжиньского і дра Болесл. Буциньского в ІІІ-ій ґімназиї в Кракові; дра Фр. Крчека і Тад. Піня в ІІ-ій ґімназиї у Львові, Ем. Зарембу, Ів. Кукуча і Ів. Фрідберґа в ґімназиї Франц Йосифа у Львові, Петра Дропйовского в IV ґімназиї у Львові, Петра Малиновского, Мар. Райтера, Брон. Ґеберта і Льва Цилиньского в V-ій ґімназиї у Львові, Льва Кереньского в ґімназиї в Новім Санчи, Мих. Яника в ґімназиї в Подґуржу, Вільг. Фрідберґа в ґімназиї в Ряшеві, Йос. Янева в ґімназиї в Самборі, Яросл. Вербицкого і Ів. Лебецкого в ґімназиї в Тарнові, Йос. Борейка і Мар. Стипковского в ґімназиї в Вадовицях, Казим. Кочиндика, Ад. Цеґака, дра Євг. Ромера, Йос. Мадея, Вікт. Островского в школї реальній у Львові, Тад. Грабовского в школї реальній в Станиславові.

— **Перенесеня.** Ц. к. краєва Рада шкільна перенесла суплєнтів в школах середних: Ром. Гамчикевича з ґімназиї св. Яцка в Кракові до ґімназиї в Бохни, Ів. Вавроша з Ярослава до Бродів, Йос. Вебера зі школи реальної у Львові до ґімназиї в Бучачи, Ем. Спопка з ґімназиї Франц Йосифа у Львові до Дрогобича, Ник. Лисиньского з V-ої ґімназиї у Львові і Казим. Екля з ґімназиї Франц Йосифа у Львові до ґімназиї в Ярославі, Ів. Кочвару з Самбора до Ясла, Стеф. Жидовского з Самбора до V-ої ґімназиї у Львові, Ів. Кружля з ґімназиї св. Анни в Кракові до Нового Санча, Леоп. Стефковского з ґімназиї в Тарнові і Ів. Литиньского з ґімназиї в Яслї до Самбора, Тад. Волиньского зі школи реальної в Станиславові до школи реальної в Тернополи.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 24 с. м.: 1) Затвердити вибір дра Леон. Пентака і дра Стан. Ґломбиньского на відпоручників ради міста Львова до ц. к. окружної ради шкільної міскої у Львові; 2) затвердити іменованє о. Март. Августина римокат. декана і пароха в Мальчичах на духовного члена ц. к. окружної ради шкільної в Яворові, іменованє Йос. Плошка евангелицкого пастора в Гартфельдї на духовного члена ц. к. окружної ради шкільної в Городку; 3) висказати признанє за довголїтну ревну і успішну працю учительску Юст. Новаковскому управителеви мужеской школи в Золочеві і Алекс. Роскошеви управителеви народної школи в Городници при нагодї їх переходу на пенсию; 4) іменувати Йос. Швайковского суплєнтом при учит. семинариї в Тернополи, Кар. Мокшицкого заступником учителя школи вправ в Тернополи і Стеф. Ґуравского заступником учи-

— Відтак — говорив майор дальше — замовкли і відійшли. Я тихцем посунув ся за ними. Вскорі розмова знов зачала ся: „То спритний чоловік той Бін Джуїс — сказав коваль. — Знаменитий кватирмайстер з своєю вигадкою розбитя корабля. Як его намір удасть ся, отто запануєм! Правдивий чорт з того Ертона!" „Називай его Бін Джуїс — сказав другий — він заслужив собі на ту назву!"

— В тїй хвили — оповідав майор дальше — опришки вийшли з лїса. Я знав всьо, що хотїв знати і вернув до табору з пересьвідченєм, що не всї злочинцї висилані до Австралїї стають від єї підсоня лїпшими.

Майор замовк, его товариші роздумували тим часом мовчки.

— Отже той опришок Ертон — відозвав ся Ґленарван блїдий з гнїву, — завів нас аж сюди, щоби тут нас вимордувати і обрабувати.

— Очевидно — відповів майор.

— І вже від Віммери іде его шайка слїдом за нами, чатуючи лише на догідну пору.

— Так.

— Але той злодій чей-же не моряк з корабля *Британнїї*, хиба назвав себе Ертоном і украв его папери.

Всї подивили ся на майора, що він на то скаже, бо певне, що й він мусїв над тим роздумувати.

— Отже бачите — говорив майор спокійним як звичайно голосом — я так то собі гадаю: Той чоловік називає ся справдї Ертон, а Бін Джуїс то лише его назва розбійницка. Нема сумнїву що він знає Генрика Ґранта і що був кватирмайстром на его корабли. Ту мою гадку потверджують ще слова его спільників в лїсї. Тому не запускаймо ся в здогади, лише будьмо пересьвідчені, що Бін Джуїс то Ертон, а Ертон то Бін Джуїс, або моряк з *Британнїї*, що став провідником шайки опришків.

Ті поясненя майора принято без суперечки.

— Тепер — сказав Ґленарван — скажи менї, як і чому той чоловік опинив ся в Австралїї?

— Як? — Того не знаю — відповів Мек-Небс — і певне що й сама полїция не знає о тім більше від мене. В тім єсть якась тайна, котру хиба будучність виявить.

— Полїция — відозвав ся Джон — певне і того не знає, що Бін Джуїс і Ертон то одна і та сама особа.

— То правда — відповів майор — а однако та обставина помогла би до відкритя злочинця.

— То той опришок — відозвала ся леді Єлена — вдер ся і до фільварку Падді О'Мура в якихсь злочинних намірах.

— Без сумнїву — відповів майор. — Він задумував щось недоброго против Ірляндця, але в тім лучилась ему лїпша нагода. Судьба наднесла нас. Він чув як Ґленарван оповідав історию розбитя корабля і постановив як кождий злочинець зараз з сего користати. В Віммера знюхав ся з ковалем і полишив слїд нашої дороги, а его шайка ішла за нами. Ґастрольобіюм помогло єму поволи витроїти всї наші воли і конї, а відтак в догідній хвили затопив нас в болотах над рікою і видав на поталу підвластних собі злочинців.

Майор показав Бін Джуїса в правдивім сьвітлї і его наміри велїли Ґленарванови мати ся на осторожности. На щастє явний опришок був менше небезпечний як скритий.

Однако з того випливала ще инша важна річ, о котрій доси нїхто не погадав крім одної Мариї Ґрант.

Джон перший побачив на єї блїдім лици розпуку. Она не могла говорити, але всї порозуміли причину єї болю і сльоз.

Відкритє зради Ертона нищило від разу всяку надію. Той злочинець, щоби підійти Ґленарвана, видумав розбитє корабля; его спільники виразно то сказали в розмові, котру підслухав майор. Корабель *Британнїя* нїколи не розбив ся о скали заливу Твофольд, Генрик Ґрант нїколи не був в Австралїї.

Хибне розуминє документу завело вже другий раз наших подорожних на фальшиву дорогу!

Супротив того всї сидїли мовчки засумовані. Нїхто не міг найти слова розради для нещастних дїтий. Роберт плакав в обіймах сестри. Паґанель бурмотїв щось з невдоволеня.

— Ах, проклятий папір! Може похвалити ся, що виставив на тяжку пробу дванайцять честних людий!

Ґеоґраф злий сам на себе, бив себе в чоло, немов би хотїв его розбити на кусники.

Тимчасом Ґленарван вийшов до Вільсона і Мільреді'ого, що стояли на вартї. На просторі, що простягав ся від лїса до ріки царила глубока тишина. Небо затягнуло ся чорними хмарами. Найменший шелест не мішав спокою. Бін Джуїс з своєю шайкою мусїв відійти значно дальше, бо нїчого не зраджувало присутности чоловіка: птахи сидїли спокійно на галузях низьких дерев, а канґури щипали молоді пучки без ніякого страху.

— Ви не бачили і не чули нїчого за ту цїлу годину? — спитав Ґленарван моряків.

— Нїчого — відповів Вільсон — Злочинцї мусїли далеко відійти.

— Видко, що не довіряють собі — замітив Мільреді. — Бін Джуїс схоче певне побільшити свою шайку волоцюгами, що снують ся попід гори.

— Може бути — відповів Ґленарван. — Очевидячки опришки боять ся. Знають, що ми уоружені і то добре. А може ждуть ночи і схотять нас потемки напасти. На всякий спосіб мусимо бути ще осторожнїйші.

теля школи вправ при учительскій семинариї в Станиславові.

— Самоубийство. Вчера рано відобрав собі житє вистрілом з револьвера 34-літний Володисл. Віра, слюсар зелїзничий, замешкалий при улици Шептицких у Львові. Причиною самоубийства мало бути зле пожитє родинне.

— Буковиньский митрополит Аркадий Чуперкович від кількох днїв хорий. Митрополит то чоловік вже поважного віку, то й не диво, що і найменша простуда шкодить єму. В послїднім часї уживав митрополит для охолоди в горячих днях мороженого і тим так простудив ся, що мусїв лягти в лїжко і покликати лїкарів. Тепер стан здоровля значно полїпшує ся і небезпечність вже минула.

— Про великий огонь в Косові, о якім ми вчера доносили, пишуть звідтам: Знов великий пожар навістив місто Косів, котре за час трех лїт уже третий раз погоріло. В ночи з четверга на пятницю 21-го с. м. вибух огонь підложений рукою палія рівночасно в двох домах жидівских, положених при гостинци Монастирскім, а незадовго бухнули клуби диму ще з третої хати. З тих трех жерел зачав ширити ся огонь з невимовною силою по цїлім місти. Мешканцї горючих домів не могли анї думати про ратованє майна, а були щасливі, що вийшли з житєм. А тимчасом цїла часть міста стояла в огни. Зараз займив ся будинок почтовий і в однїй хвили лишило ся з него лише тлїюче румовище і вуголь. З почти виратував експедитор з нараженєм житя касу, але стратив при тім цїле своє майно, 600 зр. в облїґациях і всї движимости, так що вибіг на улицю лише в найпотрібнїйшім одіню. Всї папери почтові, книги, листи, пересилки і т. д. — все згоріло. Потім жертвою огню впала деревляна церков, а тілько малу часть знарядів церковних урятовано; нинї годї навіть пізнати то місце, де она стояла. З жидівскої божницї лишили ся тілько недопалені мури, а дах бляшаний стопив ся в огни. Взагалї спалило ся 96 домів, тілько в части обезпечених; в огни згоріла одна жидівка. Двіста родин без даху розложило ся табором під голим небом. Тілько надлюдскій працї сторожи салїнарної, охотничої сторожи місцевої і з Кут удало ся погасити огонь о 8 годинї рано. Обставина, що огонь вибух майже рівночасно в трех місцях, вказує на підпал. Крім того власти одержали листи анонїмні, заповідаючі ще спаленє суду, староства і решти міста. Длятого сконсиґновано зі всїх сторін жандармерию і заведено всї можливі средства осторожности. Мимо енерґічного слїдства ще не відшукано злочинця. Заряд почти з Коломиї вислав зараз до Косова двох урядників з потрібними приладами до приверненя перерваної комунїкациї телеґрафічної. Додати ще треба, що підчас першого пожару в Косові згоріло 45, підчас другого 32, а тепер знов 96 домів.

— З черновецкого унїверситету. Після виданого тепер справозданя було в послїднім (лїтнім) семестрі на черновецкім унїверситетї 369 студентів, а то 189 Нїмцїв (між ними 142 жидів), 103 Волохів, 37 Поляків, 33 Русинів, 5 Сербів, 1 Мадяр і 1 Вірменин; після віроісповіданя було 119 гр. пр., 68 рим. кат., 22 гр. кат., 9 протестантів, 6 вірм. кат., 1 вірм. прав., 1 без віроісповіданя, 142 жидів. З Русинів були записані па теольоґічнім факультетї 4, правничім 22, фільозофічнім 7. — В сїм семестрі будуть читати: проф. др. Стефан Смаль-Стоцкий: 1) Вибрані главп із рускої граматики; 2) Істория рускої лїтератури XVI—XVIII віка; 3) Мова іпатского списка лїтописи. Окрім того буде проф. др. Смаль-Стоцкий предводити семинаричним вправам. Проф. др. Е. Калужняцкий буде читати „староелавяньску граматику“ і „історию славяньского языкословія“. Приватний доцент др. Володимир Милькович заповів виклади про „історию Европи в XIX-ім столїтю“ і „історию византийску“. На правничім факультетї задумує проф. др. Гальбан читати історию славяньских законодавств.

— Рухома палата. Дуже притягаючою річию на міжнародній виставі париській 1900 року буде рухома палата помислу інжинєра Девіка. Буде то будинок 115 метрів високий, в виді шестиграної вежі, котрої внутрішний скелет буде з зелїза, а стїни внїшні з піклю, глинки, порцеляни, фаянсу і скла. Вежа ділить ся на чотири части. Перша і друга пятиповерхові і третя шестиповерхова будуть приступні для публики; четверта часть складає ся з вісьмох поверхів, а з тих лише три низші будуть отворені для публики. У всїх тих поверхах будуть заведеня притягаючі до себе публику. Велитне освітленє електричне в силї 20.000 ламп жарових і 2000 ламп лукових освітить докладно всї контури вежі, єї колюмни, статуї, фризи, капітелї, а все те має бути зроблене з барвних кришталїв на скелетах металевих. Вершком вежі буде стріла на пять послїдних поверхів. У долу стріли буде годинник. Коли вказівки годинника покажуть, що минула година, тогди отворять ся побічні двері і вийде з них 12 механїчних постатей представляючих: друкарство телеґраф, аеростатику і т. д. Над годинником будуть величезні орґани, вправлювані в рух мотором пневматичним, а над ними дзвінниця зложена з 64 дзвонів. Вкінци на вершку стріли стане когут освітлений в ночи 1200 лямпками жаровими і буде бити крилами і піяти що години. Найцїкавійше се, що цїла вежа буде спочивати на сильнім стовпі, котрий буде за помочию мотору водяного обертати ся около своєї оси і за час одної години оберне ся раз. Рух сей, повільний і незначний, дозволить особам находячим ся на вежи і не рухаючим ся з місця, оглянути за одну годину цїлу панораму вистави і Парижа.

— Війна кравців з князем. Анґлїйский наслїдник престола князя. Уельский прогнївив льондоньских кравцїв і їх обуренє не має краю. Именно князь так дуже забув ся, що на вінчанє своєї дочки приїхав до церкви в ввичайнім одягу замість балевого. Кравцї гнївають ся непомірно, а їх орґан Tailor and Cutter пише: „Коли вже й представителї найвисших кругів дають такий злий примір, то не буде причини дивувати ся, скоро всї закинуть правила, яких належить придержувати ся в виборі одежи“. Щоби зарадити лиху, наміряють льондоньскі кравцї скликати „мітинґ“ (віче) і там нарадити ся, яких способів мають імити ся, щоби на будуче здержати таке невідповідне і шкідне для кравцїв поведенє наслїдника престола.

— Сїрники з маси паперової — отсе новий вигад, вже патентований. Они мають бути далеко дешевші від деревляних а рівно тривкі. Виробляти буде можна ті сїрники працею рук або машини. Вага їх далеко менша як сїрники деревляних, задля того і дешевший перевіз. Вигад той буде мати примінене в тих околицях, де нема дерева, хоч би лиш доброго, бо такого вимагає виріб сїрників деревляних.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 25 серпня: Пшениця 6·40 до 6·70 зр.; жито 5·— до 5·10; ячмінь броварний 5·50 до 5·75; ячмінь пашний 4·25 до 4·50; овес 5·— до 5·50; ріпак 8·80 до 9·25; горох —·— до —·—; вика —·— до —·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 0·— до 0·—; хміль 25·— до 40·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Константинополь 26 серпня. Порта приняла взагалї предложеня амбасадорів що-до концесий на Кретї. У Австро-угорского амбасадора бар. Каліс відбула ся кількагодинна конференция амбасадорів з міністром справ заграничних, але наради ще не закінчили ся.

Софія 26 серпня. Турецкий відділ войска хотів взяти болгарску позицию на границі але єго відперто, причім убито кількох Турків.

Петербург 26 серпня. Цар і цариця виїхали на Варшаву до Відня. З ними їдуть міністер Воронцов-Дашков і кн Лабанов-Ростовский.

Цетиня 26 серпня. Сербский король приїде в гостину до кн. Николая з кінцем жовтня.

Париж 26 серпня. З Атин доносять, що християни в окрузї Гераклїон побивши турецких мешканцїв в кількох селах, спалили ті села. Тисяч Турків з Гераклїону узброїли ся і в заміну стали пустошити провінцию Малевічі. Ґубернатор Гераклїону не в силї удержати порядку

В тій хвили надійшли Джон Менґлїс, майор і Паґанель, що ходили дивити ся на ріку. В наслїдок послїдних дощів вода знов прибула а єї струя була така рвуча як на гірских потоках. Не було що й думати о тім, щоби переправити ся через неї. Джон заявив рішучо, що переїзд неможливий.

— Але — говорив дальше — не можна так лишити ся і не робити нїчого. То що ми хотїли зробити перед викритєм зради Ертона, можемо виповнити і тепер.

— О чім говорите, Джоне? — спитав Ґленарван.

— Кажу, що потрібуємо конче помочи, а що до заливу Твофольд не можна дістати ся, то треба іти до Мельбурн. Маємо ще одного коня, позвольте менї поїхати.

— Але то дуже небезпечна річ — відповів Ґленарван. — Вже не кажу о трудах такої далекої подорожи через незнаний край, але можна на певно припустити, що на всїх дорогах стрітить ся спільників Ертона.

— Знаю о тім, мильорде, але знаю також що довше в такім положеню не можемо бути. Він Джуіс просив лише о тиждень часу, аби привести сюди залогу *Дункана*, я буду старати ся вернути над береги Снови за шість днїв. Як велите, Ваша Милости?

— Заки відповість льорд Ґленарван — сказав Паґанель — то я зроблю одну замітку з моєї сторони. Против того, щоби вислати до Мельбурн післанця не маю нїчого, противно — годжу ся, але рішучо не згоджу ся, аби виставляти на небезпечність Джона Менґлїса. Він капітаном *Дункана* і тому не може пускати ся на небезпечність. Я готов їхати замість него.

— Ваша правда, пане Паґанель — відозвав ся майор — лише не бачу причини, чому як раз ви мали би їхати, чому не я?

— Або нас тут нема? — обізвали ся рівночасно Вільсон і Мільреді.

— А ви гадаєте, що мене наполохала би їзда? — відповів майор.

— Мої товариші — сказав Ґленарван — коли вже один з нас має їхати до Мельбурн, то нехай рішить жереб. Пане Паґанель спишіть наші назвиска.

— Крім вашого, мильорде! — додав Джон Менґлїс.

— А то чому? — спитав Ґленарван.

— Ви мали би опускати леді Єлену, ви, що ще маєте незагоєну рану! Мильорде, ви не можете їхати.

— Справдї так — притакнув майор. — Ваше місце тут, ви не повинні їхати.

— Коли грозить небезпечність — говорив Ґленарван — то я хочу єго рівно з иншими дїлити. Пишіть Паґанель, нехай і моє назвище змішає ся разом з іменами моїх товаришів і дай Боже, щоби я єго витягнув.

Треба було уступити перед таким рішучим жаданєм. Паґанель вписав і назвище Ґленарвана та змішав з иншими. Стали тягнути. Жереб упав на Мільреді'ого. Хоробрий моряк скрикнув радістно.

— Мильорде — сказав — я готовий до дороги.

Ґленарван стиснув єго руку, відтак вернув до воза, полишаючи на вартї майора і молодого капітана.

Леді Єлена довідала ся зараз о постанові, аби вислати до Мельбурн післанця і о тім, що жереб упав на Мільреді'ого. Кілька сердечних слів, які сказала вірному морякови, влили в него правдивий запал до доброї справи. Всї знали, що він відважний, сильний та обачний і признавали, що справдї жереб не міг зробити лїпшого вибору.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.